

1. ŘÍJEN 1938

DOPOLEDNE –

WIESBADEN – NĚMECKÝ BROD (LETECKÁ VÁLKA)

Když velitel Luftflotte 2, generál Hugo Sperrl, vydával okolo 4:00 hodiny ráno ve svém štábu ve Wiesbadenu heslo *Schwalbenflug*, jímž se odkládal povel ke startu prvních bombardovacích perutí a povel k zahájení letecké ofenzívy proti Československu, věděl, jako všichni ostatní, že podmínky stanovené Zeleným plánem jsou již irelevantní¹⁴. Počet československých letišť a cílů zůstával i po mobilizaci tamní armády přibližně stejný. Čs. letectvo bylo z větší části obsazeno armádními profesionály a povolalo své záložníky již v polovině září. Ale nevyhovovalo počasí, které žádný plán nemohl naplánovat. Již dva dny bylo nad západní částí Čech zataženo a těžké dešťové mraky si páraly svá břicha o vrcholy pohraničních hor. Meteorologové předpovídali stejně mizerné počasí po dobu několika, nejméně však dvou týdnů. V úvahu připadalo jen využívání taktického bombardovacího letectva, výškového jen ve vzácných případech, naskytne-li se příležitost a viditelný cíl. Stroje budou muset i tak letět nízko a stanou se zranitelnější palbou protiletadlových zbraní. Perutě musely startovat teprve za plného světla a podpora postupujících pozemních sil bude nutně omezena na minimum. Slunce touto dobou vycházelo až kolem páté ranní hodiny. Naštěstí protiletadlová zbraň zřejmě nebyla v Československé armádě na požadované úrovni. Také nebyl splněn moment překvapení. Luftwaffe dostala příkaz čekat, až bude provedena výsadková operace proti severní Moravě, aby předčasný úder letectva neuvedl tamní obranu do střežhu. Nyní již musela být Československá armáda v pohotovosti.¹⁵ Generál nemohl doufat, že se

podarí překvapit nepřátelské letectvo na zemi a zničit je na letištích. Snad pouze slabé bombardovací formace nepřítele, pro které nepřicházela v úvahu žádná polní letiště. Směrnice Planstudie Grün pro takovou situaci předpisovaly nejprve uskutečnit zesílený průzkum a teprve po vyhodnocení výzvědných letů vydat povel k hromadným náletům. Generál Sperrl nemohl tušit, že ve stejné chvíli, kdy vydával povel k pozastavení startu první vlny, byly již letky československého bombardovacího letectva dobrých dvacet minut ve vzduchu.

Zadní střelec rotmistr Miroslav Volf se vsoukal do těsné zasklené kabiny a překontroloval mechanické funkce dvouhlavňového kulometu vz. 30. Náměr, odměr, založení zásobníků. Dva nábojové pásy po 500 ranách a další dva bubnové zásobníky, dohromady 150 ran. Ruční pákou vyzkoušel otáčení věže.

„Zadní horní věž v pořádku,“ nahlásil palubním aviofonem do přední kabiny, kde se krčil velitel letounu, současně navigátor a bambometčík a v případě potřeby také přední střelec.

Po něm se zahlásila dolní věž, jejíž střelec byl současně radiotelegrafistou, a oba piloti. Nastalo vyčkávání. Letiště v Německém Brodě osvětlovalo naprosté minimum světel. Jejich odlesky svítily v rovnoběžných čarách odrazy od plechu trupu. MB-200 byla podle Miroslavova mínění stará kraksna, která se nedala srovnat s moderními typy zaváděnými Luftwaffe, jako byl například Ju-87 Stuka, Heinkel 111 nebo Do-17, ale byla to spolehlivá kraksna. Bombardér, kterým byly vybaveny obě těžké bombardovací perutě Československého letectva, vykazoval minimální poruchovost. Nyní nesl 1 200 kg pum a mohl nést ještě větší náklad. Pro tyto letouny byl dostatek náhradních dílů ve všech letištních skladech. Vycvičené týmy mechaniků znaly letoun do nejmenších podrobností a dílenské čtyry dokázaly provádět opravy jako na běžícím pásu. Také bylo dost vycvičených pilotů. Miroslav sám mohl pilotovat. Pilotní zkoušky absolvoval již před rokem, v rámci akce 1 000 pilotů republiky. Mohl po zalétání pilotovat stíhačku, stejně jako bombardér, a od svých 16 let navštěvoval, jako dorostenec DTJ, borský Aeroklub v Plzni, ale po mobilizaci byl jen záložníkem a letectvo doposud disponovalo zalétanými piloty z řad důstojníků z povolání. První nálet bylo třeba svěřit zkušenějším. Jenže, žádné další nálety s největší pravděpodobností nebudou. Tato mise byla sebevražedná a všichni to věděli. Instrukce před startem vyzněla stručně.

„Válka vypukne každou hodinou a pravidelné jednotky wehrmachtu již vkročily bez vyhlášení války na území státu. Nejsme tedy agresorem, provádíme preventivní obranný úder. Luftwaffe zřejmě udeří po svítání, to znamená, že jejich stíhací letky odstartují něco po čtvrté hodině. Svítat začíná v půl páté a slunce vychází v pět hodin. Nad Bavorskem stojí souvislá nízká oblačnost, která se zvolna přesouvá přes

Šumavu nad území republiky. K ránu se zvedne také mlha, zvláště v horských oblastech. To značně ztíží orientaci. Vaše přímá trasa měří asi 200 kilometrů a nad cíl se dostanete přibližně za hodinu po startu. Váš start je ve 3:00 ráno. Po trase a nad cílem bude ještě tma. Vy poletíte nad mraky, ale není jiná možnost. Musíte shodit náklad dříve, než odstartuje stíhací obrana, aby vás nesestřelili již po cestě. Máte jednu významnou výhodu, vlastně dvě. Tlustoch Göring jistě nečeká, že bychom se mohli zachovat ofenzívně a zaútočit dříve než oni. Jsou tak sebevědomí, že vůbec nepraktikují zatemnění. Váš cíl bude jasně osvětlený, takže můžete shodit náklad i za tmy. Tedy překvapení a osvětlený cíl. Až shodíte náklad, bude ještě tma, takže žádná světla a nekouřit, možná vás vůbec nenajdou. Vaším cílem je železnice. Vzhledem k tmě nebudete mít stíhací ochranu ani nemůžeme vyslat jiné formace k preventivnímu bombardování rakouských letišť. Počítejte s tím, že se za vámi vyrojí jako vosy, jakmile to tam dole začne bouchat. Oni noční stíhače mají. Sice jen málo, ale nějaké mají. Koukejte, ať jste do svítání zpátky. Záměnná a záložní letiště jsou Lípa a Petrkov. Po přiletu stroje rozptýlit a zamaskovat. Na letištích jsou připraveny makety pro nepřátelské bombardéry. Cíle na dnes jsou tyto: 85. letka zničí železniční uzel v Linci, 86. provede to samé v Kremži. Jde o to ztížit nebo úplně přerušit zásobování 14. německé armády v Rakousku, která by v součinnosti s úderem na severní Moravě mohla odříznout naše armády v Čechách. Dobře si pamatujte trasu. Pozorovatelé věnují zvýšenou pozornost rozmístění protiletadlových baterií. Pokud přežijete, poletíte tam ještě jednou, až poženeme nácky podél Dunaje zpátky do Říše. Stíhací letky vzlétnou k vaší ochraně až teprve při návratu nad územím státu, protože to už bude svítat. Pokuste se o návrat daným koridorem, protože za sebou určitě vylákáte nějaké agilní sršně a přivedete je k připravené závoře pozemní protiletadlové obrany u Budějovic. Přeji vám hodně štěstí.“

Trup letadla začal vibrovat a rotmistr Volf postřehl pohyb směrového ocasního křídla proti siluetám hangárů a stožárů. Ke startu z Brodu se připravilo 8 těžkých bombardérů MB-200 a dva elegantnější trupy lehčích B-71. Dále dva starší dvouplóšníky Ab-101. Dvě přidělené stíhačky B-534 doposud letka neobdržela, ačkoliv měly dorazit každým dnem. Bizarní sestavu doplňovaly 4 civilní dvoumotorové letouny Airspeed Envoy, 3 dvoumotorové DC-2 a 3 DC-3. Dále 5 třímotorových Savoia Marchetti S-73. Dopravní letadla byla urychleně přestavěna na bombardéry podle předem připravených plánů. Celkový náklad činil asi 30 tun bomb. 85. letka v počtu sedmnácti letounů se s duněním zdvíhala od země, zaujímal rozevřenou sestavu a nabírala kurs k jiho-jihozápadu. K cíli to bylo jen slabých 20 minut.

Velitel skupiny „BS“ HVOA vyslal letky starších těžkých bombardérů MB-200 a přestavených civilních strojů okamžitě po krátkém rozhovoru s generálem

Fajfrem,¹⁶ který již obdržel hlášení hlídek o přeletu větších nepřátelských formací přes hranice v sektoru 36. hraniční oblasti.

Plukovník Plass, velitel letectva 2. armády na severní Moravě, vyslal ve stejnou dobu signál pro zásah bombardovací perutě proti základnám 7. paradesanční divize ve Slezsku. Velení československého letectva souhlasilo s překvapivými nočními nálety těžkých bombardérů na Linec a na další cíle při Dunaji, protože operační oddělení předpokládalo brzké zničení těchto těžkých strojů již v prvních hodinách či dnech války. Tyto stroje by leteckou ofenzívu nepřítele tak jako tak nepřežily a takto, při včasné nasazení, mohly dosluhující a ke zkáze předurčené obludy přinést ještě užitek.

Miroslav Volf litoval, že ze své stísněné pozice horního střelce nemůže sledovat nalétávání na cíl. Mohl pozorovat, šikmo přes křídlo, cíl až teprve při odletu, a to ještě jen z velké dálky. Vyhodnocení prováděli navigátor a spodní střelec. Ti měli přímý výhled. Cíl byl jako třešnička na narozeninovém dortu. Němci se skutečně vůbec nenamáhali se zatemněním. Cíl prozrazovaly řady světél i přes mračný opar nad městem. Letka se nad územím republiky pohybovala v řídnoucí tmě a občas se schovala do mraků. Když vystoupala nad ně, mohl Miroslav ze své kabiny zírat do otevřeného nebe plného blednoucích a mizejících hvězd. Pod mraky byla ještě tma. Linec nemohl navigátor minout. Nad Budějovicemi nabrala letka kurs přímo na jih a Linec byl první větší růžový koláč prosvítající pod mraky.

„Hohó, ti náckové si myslí, že se válka bude týkat jenom nás,“ ulevoval si druhý pilot do aviofonu.

„Přechod na sestavu stupňovitě vpravo!“ předával radiotelegrafista povely velitele letky. „Klesání na výšku 1 500 metrů!“

Bombardéry musely nakonec sestoupit ještě mnohem níž, ale při prvním překvapivém náletu neriskovali piloti téměř žádnou palbu protiletadlové obrany. Z nízké výšky se také dalo dosáhnout přesnějších zásahů. Sloup teplého vzduchu, stoupající vzhůru nad město, poněkud rozhrnul příkrývku mraků tak, že bombo-metčík zahlédl cíl a nemusel vysypat náklad jen odhadem.

„Páni, to je jako strefit se do lunaparku. Blížíme se. Seřadovací nádraží. Mám to v kříži. Ted!“

Bombardér nadskočil a Miroslav si uvědomil, že byly shozeny pumy. Byli o více než tunu lehčí. Poté se letoun prudce naklonil a začal opět stoupat do zatáčky. Letka se snažila rychle nabrat výšku a stáčela se na kurs 45° k severovýchodu. První kužel německého světlometu propíchl oblohu, ale bylo pozdě. Nad trhlínou v mracích již žádná letadla nebyla. Miroslav zahlédl několik ohnivých květů daleko za zádi

letounu. Protiletecká obrana se probudila. Konečně mohl z šikmého úhlu pozorovat první vzdalující se světla na zemi. Vzápětí se vše rozplizlo a zamlžilo. Stroje unikaly nad nízkými mraky. Hukot motorů a vibrace přehlušovaly jakékoliv jiné zvuky ze země, ale i přes mlžný závoj mraku pozoroval Miroslav rozpíjející se různou skvrnu za ocasním křídlem.

Friedrich Polacek, zástupce náčelníka hauptbahnhofu v Linci, té noci nespál. Ke své velké rozmrzelosti měl noční službu a postával u kolejíště v železničářské uniformě s baterkou v ruce a s plácačkou pod paží. Bolela ho hlava a trpěl migrénou. Za ta léta měl již vyzkoušeno, že bolesti přicházejí vždy v důsledku poklesu tlaku. Nebe se zatahovalo a nyní si mohl být jist, že nad ránem začne pršet. Spát ale nesměl. Po hlavní trati se přednostně přesouval jeden vojenský transport za druhým. Všechno na Moravské pole. Na kontrolu se dokonce dostavil pobočník velitele linecké posádky major Schwarz.

„Herr Polacek, tak už to vypukne. Není vám to líto? Vy přece máte původem české jméno?“

„To je dvě generace zpátky, Herr Schwarz,“ vysvětlil alibisticky Polacek. „Babička byla vídeňská Němka a moji rodiče se již cítili jako Vídeňáci. To jsme ještě všichni sloužili kaiserovi a jediné říši. Já jsem dnes Rakušan. Narodil jsem se tady. Jsme železničářská rodina už v třetí generaci. Dědeček sloužil na Simmeringu.“

Major nabídl Polackovi cigaretu a náčelník stanice si nedovolil odmítnout, přestože ho bolela hlava. Pomyslel si, že utrpení této noci snad nebude konce.

„Herr Polacek, víte, že jedna divize wehrmachtu potřebuje k přesunu více než stovku vlakových transportů?“

„Nepovídejte?“ odtušil Polacek, protože jej to skutečně překvapilo. „Tak proto je to teď samý vojenský zug.“

„Buďte rád, že jste u dráhy,“ doporučil mu major a zapálil oběma cigaretu. „Vás neodvedou. I když jste ještě mladý, ale vás neodvedou. Dráhy jsou důležité. To nemůže dělat jenom tak někdo...“

Polacek zvedl hlavu. Temné dunění, které se zřejmě ozývalo již nějakou dobu a doposud zanikalo v kakofonii nejrůznějších zvuků těžkého vlaku, řinčení a vrzání vagonů, nyní přerostlo práh slyšitelnosti. Šlo to odněkud shora, ale ozývalo se to jakoby odevšad. Bylo to jako nejspodnější temný tón kostelních varhan. Polacek doposud nic podobného neslyšel. Major se zaposlouchal také a na moment se zachmuřil. Pak se jeho tvář rozjasnila.

„Tak už letí,“ řekl zasvěceně. „To budou Göringovi hoši. Staré dobré Dornieri sedmnáctky. Pokud vojsko zaútočí ráno, je třeba zničit předtím jejich letectvo ještě na letištích. A rozbít jim železnice, vlaky a nádraží. Dráhy jsou pro válku důležité.“

Polacek naslouchal s posvátnou úctou. Ten hukot zněl velmi výhrůžně. Bylo mu upřímně líto těch lidí tam doma ve staré vlasti. Dnes tedy začne zabíjení. Nu, snad to nebude trvat dlouho a Češi kapitulují. Německé převaze nemohou odolávat, to je bláznovství. Polacek by mohl vyprávět, co jen v posledních týdnech prošlo Lincem vojska s kanóny a tanky.

Vojáci z odstaveného vlaku vyskakovali na nástupiště a také si ukazovali vzhůru. Všechna se zmocňovala rozjařenost budoucích vítězů.

Náhle ho major Schwarz popadl za paži a vytřeštil oči. Do sílicího hučení zazněl jiný zvuk. Ostrý a výšku nabírající hvizd.

„No to snad není... To je přece... Achtung!“ zařval major a rozběhl se k vojenskému vlaku. „Achtung! Nieder!“ mával rukama na povykující vojáky.

Potom Polacek spatřil něco neuvěřitelného. Projíždějící vlak se mu rozsvítil před očima. Vyvalil se sloup ohně, vagóny cosi nadzvedlo několik metrů nad kolejiště a mrštilo jimi stranou. Další vozy do nich narážely a pak se ozval zvuk, jako když se trhá silné plátno, ale bylo to mnohem silnější. Rvalo to uši a plíce. Jako blesk, který udeří bezprostředně vedle člověka. Polacek shledal, že se válí na zemi odhozen tlakovou vlnou. Všude kolem něho padaly shora kameny, kusy prken a železa. Ozývaly se další výbuchy po celém nádraží. Polacek propadl panice. Vůbec nevěděl, co dělá. Vstal a instinktivně se hnul do tmy kamsi mimo nádraží. Cítil mu napovídalo, že cílem toho pekla jsou vlaky a koleje. Zapadl do vlhkého úvozu u silnice a skrčil se na dno do kaluží špinavé vody. Peklo nahoře nad ním pokračovalo. Nebe se trhlo záblesky a strašlivými detonacemi. Vedle něho se do příkopu vrhali německy nadávající vojáci. Až sem padaly trosky, jako by pršely z nebe. Odněkud byl slyšet štěkající kulomet. Ječely sirény a důstojníci řvali rozkazy.

Konečně přestaly vybuchovat pumy. Nálet trval jen krátce a přece jako by celou věčnost. Polacek zvedl hlavu a podíval se k nádraží. Nacházel se na okraji bahnhofplatzu. Několik vteřin bylo relativní ticho přerušované pouze dalšími výbuchy munice z hořících vlaků. Ty se však nyní zdály být téměř neslyšné. Uši měl zahlcené šumem a pískotem, srdce se snažilo vyskočit z hrudi a utéct. Hořely i některé domy v okolí nádraží a do mraků se zakusovaly kužely světlometů. Polacka polilo horko. Potom úlek jako by do něho narazil rozjetý vagón. Nádražní budova! Jeho byt! Jeho rodina! Hnal se zpět a spadl do čerstvého, několik metrů hlubokého trychtýře. Z hlíny okolo něho se kouřilo a stromy aleje ležely na zemi ohořelými kornami pryč od kráteru. Přelezl je a zíral na nádražní budovu. Podle siluety na pozadí požárů hořících vlaků viděl, že polovina domu je pryč. Brečel zoufalstvím a běžel k troskám. Pak slyšel brečet děti. Vřískala jeho dcera.

„Je živá, do prdele! Je živá!“

Ani manželka nebyla mrtvá. Uviděl je všechny stísněné v rohu bytu v patře budovy. Uviděl je, protože obývacímu pokoji chyběla jedna stěna. Ložnice zůstala celá, zato po kanceláři byla veta. Vydal se vzhůru, vstříc své rodině. Lezl po troskách mezi menšími plameny a uvědomil si, že stále ještě křečovitě svírá nádražáckou plácačku. Vztekle ji odmrštil.

Na odstavné koleji vybuchovaly cisterny s naftou jedna za druhou. Ohnivý květ a pak detonace. Vše zahlcoval neprůhledný černý štiplavý dým. Z města přijížděly první hasičské vozy a sanitky. Zkroucené dráty kolejí trčely do různých stran jako obludné hlavolamy a celý prostor nádraží byl rozryt, přeorán krátery po bombách. Major Schwarz ležel podél bývalé koleje roztroušen na deseti metrech náspu. Zasáhly jej nějaké kusy železa odletující od vybuchujícího vlaku. Někdo z hasičů vykřikl, že byl úplně rozbit železniční most přes Dunaj. Nejvíce pum prý ale spadlo na železniční spoje při jihovýchodním okraji města. Tam je to prý hotová spoušť.

Polacek konečně dostal svou rodinu na pevnou zem. Rozhlédl se po celé hrůze okolo sebe. Spatřil desítky povalujících se těl, požáry, zničené vlaky a kolejiště k nepoznání. Dráhy jsou pro válku důležité. A Göringovi a Hitlerovi hoši to asi nebudou mít tak snadné, jak to na pohled vypadalo, než se začalo střílet. Tihle Masarykovi a Benešovi hoši, jak se zdálo, to ještě také nezapomněli.

„Pff, kdo by to řekl?“ potřásl Polacek udiveně hlavou a mínil tím, že už ho hlava nebolí. Migréna zmizela.

Těžké blochy¹⁷ přelétly souvislou a pomalu postupující frontu. Piloti se snažili vyždímat z motorů nejvyšší možnou rychlost, střelci kontrolovali kulometry a zírali do stále světlejšího nebe, zda proti světlu nezachytí pohyb stíhače. V půl páté hlásil pilot přelet československé hranice a hvězdy se již téměř ztratily. Miroslav zjistil, že se nadměrně potí, ačkoliv v této výšce žádné teplo rozhodně nebylo a pára se mu srážela u úst.

„Kouřit povoleno,“ oznámil velitel.

Současně se rozeřval druhý pilot.

„Jsou tady! Pozor! Zadní věž, máš mesouna na pěti hodinách!“

Miroslav se zapřel do sedačky a natočil hlavně udaným směrem, ale v matoucím šeru neviděl nic. Zaslechl palbu ze spodní věže a stále ještě nic neviděl.

Pak zahlédl přímo proti sobě rychle rostoucí siluetu a plamínek protivníkovy kulometu. Zmáčkl spoušť a přes rachot palby slyšel, jak projektily prosekávají trup letadla. Přikrčil se a nad ním se přehnala temná hmota.

„Dva motory,“ hlásil. „Je to stodesítka.“

„Jste v pořádku? Hlaste se,“ zajímal se navigátor. „Mějte oči na stopkách. Oni nás taky vidí blbě. Držte formaci a vytrvejte, navedeme je nad naše TOPLy.“

„Hoříme, levej motor v tahu!“ hlásil poplašeným hlasem jeden z pilotů.

Miroslav neviděl oheň, ale dozadu se táhnoucí stopu černého kouře.

„Do prkýnka dubovýho,“ zaklel navigátor. „Vydržet, byl jsem u zkušebních letů. Jeden motor nás udrží nahoře, jsme bez nákladu.“

„Jo, jenže teď už nás asi vidí,“ ozřejmil Miroslav do „hubafonu“. „Já jeho ne.“

„Tak nežvaň a střílej! Je tady zase! Na pěti. Máš ho na pěti!“

Něco nalétávalo podruhé. Miroslav útočníka spíše vytušil, než spatřil. Vystřelil nazdařbůh a čelní silueta Messerschmittu vyrostla náhle odnikud přímo v kříži jeho zaměřovače. Zároveň zahlédl plamen protivníkovy kulometu. Světelné střelivo mu ukázalo, že se nestrefil jen o kousek. Instinktivně opravil náměr a vypálil znovu ve chvíli, kdy se nad jeho kabinou mihlo obrovské lesklé břicho.

– „Zásah! Dostal jsem ho! Tady horní zadní střelec, dostal jsem stodesítku!“

Neodpověděl mu nikdo.

„Hej, co je s vámi! Hlaste se!“

„Neozývají se,“ odušil dolní střelec. „Dostali to. Navigátor, pilot, hlaste se!“

„Nic,“ řekl Miroslav. Dostala to přední kabina.

V té chvíli již bylo znát, že letoun je neovladatelný, vybočuje mimo formaci a naklání se k levému křídlu.

Miroslav pocítil paniku a přinutil se zhluboka dýchat.

„Vyskoč!“ přikázal dolní střelec, který podle předpisu přebíral velení. „Jdeme ven. Tady nic nezachráníš.“

Letoun se znatelně naklonil.

„Nazdar na zemi,“ vykřikl Miroslav a vlezl dovnitř do trupu.

Zkontroloval padák a zahlédl kolegu, který právě vyskakoval z otevřených dvířek v trupu. Ledový víchř jej téměř vytáhl ven. Zadní křídlo ho minulo o půl metru. Padal dolů do ještě setmělé krajiny a netušil, jako vysoko se nachází. Výškoměr byl v pilotní kabině. Otevřel se mu padák. Podíval se za neovladatelným strojem, který se již dostával do kotrmelců a řítíl se k zemi. Doufal, že se pilot nezmylil, že seskakuje nad vlastním územím.

Byly čtyři hodiny a třináct minut, když na velitelství Luftflotte 2 ve Wiesbadenu zazvonil telefon. Speerlův náčelník štábu zvedl sluchátko. Po několika vteřinách lehce pobledl a vypouklil oči. Pak pomalu a jako ve snu položil sluchátko.

„Pane generále,“ vzpomatoval se, „letectvo Tschechei právě bombarduje Linz.“

Generál Hugo Speerle nevěřičně zamžikal očima.

„Před třinácti minutami jsem odvolal vzlet vlastních letek a perutí,“ řekl jako ve snu a pohladil si pokročilou pleš dlaní. „Údajně proto, aby Tschechei předčasně nedošlo, že už začala válka. A oni bombardují německá města. Překrásně osvětlená

německá města. Osvětlená nádraží a osvětlené železnice. Co jsem se nahádal s Guderianem o tom, že letectvo musí startovat za ranního šera, aby za světla bylo již nad nepřátelskými letišti. Náš motorový Heinz měl starosti, že tím prozradíme jeho pozemní úder. Jenže je ještě tma a oni jsou již nejméně hodinu ve vzduchu. S letadly plnými bomb. Pánové,“ obrátil se obtloustlý Speerle k důstojníkům štábu, „zdá se, že jsme to my, komu nedošlo, že už začala válka. Vůbec nám to nedošlo. Nikdy. Naše města jsou osvětlená a jejich zatemněná. Oni shazují bomby a my odvoláváme rozkazy ke startu. To je absurdní...“

Generál Speerle si ihned uvědomil, že Tschechei udělali přesně to, co měl udělat on a celá Luftwaffe. Zaútočili navzdory tmě, mrakům a počasí. Věděl velmi dobře, co to znamená. Vítězství, to je překvapení, které se koná v protivníkově hlavě.

„Tschechei vědí, že jejich těžká letadla brzy zničíme,“ domýšlel si. „Snaží se jich využít, dokud mohou nadělat nějaké škody. Proto riskují. Chtějí přerušit železnici, jedinou zásobovací trasu pro Listovu 14. armádu. Varujte generála Kesselringa a generála Felmyho. Ať zhasnou města a letiště. Varujte velitele leteckých sborů, pokud ještě není pozdě. Ale tolik bombardérů Tschechei nemají, aby útočili i na letiště. Zajímají je strategické cíle.“

Vzápětí se rozezvonyly další telefony. Na jednom z nich se vysvětlení dožadoval sám Brauchitsch, na jiných linkách zuřil generál Student, jemuž právě na zemi a na vlastním letišti masakrovali Tschechei téměř celou výsadkovou divizi. Vypukl zmatek. Nikdo nevěděl, co se děje, kolik ti Tschechei vlastně mají letadel a kam ještě pod ochranou mlhy a mraků míří jejich „zastaralé a neschopné“ bombardovací perutě. Nižší velitelé se dožadovali rozkazů. Na mnoha příhraničních letištích vzletly celkem zbytečně roje stíhacích letadel k ochraně. Několik stíhacích letek bylo vysláno za odlétajícími českými bombardéry a po celé délce hranic vzletla pozorovací letadla. Jisté bylo, že Tschechei už nikdo nepřekvapí. Začala další válka s odvěkým nepřítelem.

Vrchní velení Luftwaffe si plně uvědomovalo priority a pořadí základních úkolů, které musí splnit jakékoliv letectvo, které chce být úspěšné v útočné válce. V první řadě je to zničení nepřátelského letectva, získání převahy ve vzduchu a posléze úplné ovládnutí vzdušného prostoru. Teprve poté přichází na řadu taktická podpora vlastních pozemních vojsk a zadržování nástupu záloh nepřítele ke klíčovým bojištím, také ničení infrastruktury, dopravy, zásobování, spojení a velení nepřítele. Když válka přestává mít charakter bleskového tažení a rysuje se dlouhodobý charakter konfliktu, přebírá letectvo úkol zničit výrobní a průmyslové kapacity nepřítele. Bombardování civilních aglomerací bývá většinou aktem zoufalství nebo krvežíznivého barbarství a morálku odhodlaných obránců vždy spíše utuží, než aby ji zlomilo. Armádní velení nikdy nesdílelo obavy československých politiků z toho,

že v prvních minutách války bude bombardována Praha či přímo Hrad, neboť to by svědčilo o naprostém diletantství z německé strany a generál Fajfr nepodezířoval Luftwaffe z diletantství.

Nástup pozemních jednotek proti Československu neměl probíhat frontálním nápořem, a proto nevyžadoval od samého počátku taktickou leteckou podporu. Počítalo se s celými dny až týdny soustřeďování sil a pokusy o průlom obranných linií se měly dít ohniskově, vždy jen na jednom či dvou směrech současně. Okamžitá letecká podpora pozemních akcí byla plánována od samého začátku války pouze v případě Rundstedtových úderů na Bruntálsku. V ostatních oblastech byla pozemním útvarům v prvním dnu přidělována pouze nepatrná podpora a větší se týkala pozorovacích složek letectva. Úkolem hlavní části Luftwaffe zůstávalo zničení československého letectva.

Tento úkol měl být značně usnadněn překvapivým úderem na československá vojenská letiště, aby bylo možno zničit letadla ještě na zemi. Dalo se předpokládat, že mobilizovaná Československá armáda, která navíc zná předem ohlášený čas začátku války, nebude vyčkávat na osudový úder s letouny ukázkově srovnávanými na vzletových drahách. Přesto bylo pro dosažení vzdušné převahy nutné, aby byl letecký úder vůbec první akcí nastávající války, aby k němu došlo dříve, než si obránce uvědomí, že byl opravdu napaden.

Ve skutečnosti byl ideální scénář zmařen již aktivitou německého letectva ve Slezsku v noci před dnem X. Čechoslovákům nemohly ujít přelety německých leteckých formací, které na Bruntálsku shazovaly kontejnery se zbraněmi a s vybavením pro místní henleinovce.

1. října vycházelo slunce ve 4:57 ráno. Start prvních výsadkářů ze Saganu se uskutečnil ve 4:30 hod. Nad cílové prostory dorazily o půl hodiny později. Štáb Luftwaffe naplánoval vzlet první vlny, která měla provést úder proti českým a moravským letištím na 4:00 hod., aby k úderu došlo současně se shozem výsadkářů na Bruntálsku. Předpokládalo se, že československé letectvo není zařazeno na noční vzdušný boj a bude startovat teprve za svítání, kolem 5:00 ráno. Šlo o to předejít těmto startům nebo zničit letadla obránce v průběhu startu. Bombardovací údery nebyly u Čechoslováků předpokládány vůbec. Generál Fajfr však bombardování plánoval a uvažoval stejně jako jeho protějšek říšský maršál Göring. České bombardéry startovaly ve 4:00. Štábu Luftwaffe se do jeho plánů navíc zamíchalo OKH, které požadovalo oddálení leteckého útoku. Velitelé pozemních armád se obávali, že československé letectvo, jakmile vejde ve známost, že válka začala, začne narušovat soustřeďování jednotek prvního sledu a začne ničit mosty a komunikace. OKW přikázalo oddálit letecký úder o celou hodinu. Toto opatření však bylo nesmyslné a zbytečné, neboť ve 4:40 začaly dopadat první československé bomby

na slezská letiště a přibližně ve stejnou dobu i na Linec a Kremži. Stíhací letectvo měli Čechoslováci dávno rozptýlené na skrytých letištích a jeho část byla kolem 5:00 ve vzduchu, aby kryla návrat svých bombardérů a aby zachytila první německou vlnu.

Luftwaffe vyslala první vlnu svých úderných sil do vzduchu kolem páté hodiny, a protože tato vlna musela nutně směřovat nad česká letiště, věděli stíhači obránce, kde na ni čekat.

První akce letectva se tedy na obou stranách odehrávaly ještě za poslední tmy a za prvního svítání. Českoslovenští piloti nalézali své cíle snadněji, neboť je mohli vidět pyšně osvětlené a nepřipravené k obraně. Vůbec málokoho v Německé říši napadlo, že Čechoslováci by se nemuseli chovat pasivně a jako ovce vyčkávat, až je wehrmacht přikvačí hrdinsky zaříznout.

Návrat českých bombardovacích letek se odehrával většinou již za svítání. Jejich stíhání a nalezení bylo však velmi ztíženo nízkou pokrývkou mraků, v níž se letadla schovávala. Někteří velitelé rozpustili formace a vydali rozkaz jednotlivým letadlům k samostatnému návratu. Československé bombardéry napadly toho prvního válečného rána jen malý počet nepřátelských cílů, ale byly úspěšné.

Luftwaffe se otálení vymstilo. Její bombardéry vzlétly již za světla a mohly se také schovávat v mracích. Jejich cíle však byly poměrně malé, skryté v ranní mlze a v lesích. Zasažena byla navzdory špatné viditelnosti většinou jen velká a civilní letiště v blízkosti měst a všude tam, kde to trhliny v mracích dovolovaly. To, co však Němci bombardovali na velkých letištích, byly často makety a prázdné budovy. Na letištích bylo prvního dne zničeno pouze 6 % československých letounů, a to převážně letounů II. linie. Československé letectvo zničilo tohoto prvního dne na zemi více německých strojů než Luftwaffe českých. Němci naráželi na slabou a nedobře vybavenou protiletadlovou obranu, ale tato obrana byla připravena a také stíhací letky již kroužily schované v mracích.

Zdaleka ne všechny letouny útočníka byly moderní či kvalitní stroje a bombardérů rychlejších než československé stíhačky měli Němci jen několik desítek. V několika případech se československým stíhačům v dvouplošných Aviiích, díky akrobatickému výcviku a díky dvojnásobně silnější kulometné výzbroji, podařilo v souboji sestřelit protivníka v rychlém Bf-109. Luftwaffe utrpěla v prvních bojích co do počtu zničených strojů ztráty srovnatelné s obránci a nebýt modernějšího stíhacího doprovodu, ztráty by byly ještě větší. Přesto se Luftwaffe podařilo, již během dopoledne, převzít iniciativu a prosadit svoji vzdušnou převahu.

Pro československé stíhací letectvo byl generálem Fajfrem vypracován zvláštní plán nasazení, podle něhož měla stíhací letadla večer před bitvou přeletět na skrytá a blíže k hranicím vysunutá letiště, pak startovat podle potřeby a podle pohybů

nepřítele k bojovým akcím, vracet se na svá mateřská letiště a po nočních opravách a znovuvyzbrojení se opět přesouvat na bojová skrytá letiště. Československé letectvo bylo nuceno rezignovat na možnost ovládnutí vzdušného prostoru již proto, že nebylo schopno bombardováním vyřadit z provozu německá letiště. Muselo vést partyzánskou válku a hrát si se silnou Luftwaffe na schovávanou.

Velitelé letectva věděli, že válka začala, a jako většina československých velících generálů byli dopodrobna seznámeni s Plánem Zelený, který již dávno před 1. říjnem získala rozvědka. Dovedli odhadnout začátek nepřátelské aktivity i směry náletových koridorů nad republikou. Generál Fajfr měl u svého štábu zkušeného sovětského leteckého důstojníka generála Šmukševiče, španělského interbrigadistu. Masivní nálety Luftwaffe však zadrženy být nemohly. Dokonce ani první sled německého vzdušného útoku nemohl být zadržen. Mohl být pouze citelně napadán. Avšak škody prvního útoku byly minimalizovány počasím i ztrátou momentu překvapení. Československé letectvo ve své podstatě zatím přežilo. V příštích dnech musela Luftwaffe dělit svoji pozornost mezi nálety na důležité objekty a podporu pozemním silám.

V noci na 2. říjen se několik Luftwaffe pokusilo o noční bombardování českých a moravských měst. Akce měla mít psychologický dopad a měla přesvědčit obránce, že ani v noci nebude v bezpečí před údery ze vzduchu, a to i navzdory přísnému zatemnění. Ve skutečnosti šlo o trik. Bombardovací letky Luftwaffe dostaly pokyn využít za hranicí RČS světelných ohňových linií zapálených sudetskými Němci jako směrovou navigaci k českým městům a objektům. Tvůrce tohoto systému sotva kdy napadlo, že těchto navigačních linií bude v opačném směru moci využít nepřítel k navedení zbylých československých bombardérů přímo na nepřátelská letiště, pokud se nacházela v dosahu. Tento noční pokus již nebyl Luftwaffe opakován. Letky, které útočily podle těchto světelných linií ohňů zapálených soukmenovci v českém zázemí, většinou shodily svůj náklad do neobydlených oblastí, zabloudily nebo se dostávaly přímo do palby protiletadlových baterií. Analytici Abwehru usoudili, že tato pomůcka se zřejmě dostala do rukou obránců a byla využita proti záměru jejích tvůrců. Měli naprostou pravdu.